

РАВЕНСТВО

Вѣстникъ на женитѣ комунистки (тѣсни социалистки) въ България.

„РАВЕНСТВО“

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЪСЕЧНО:
на 10 и 25 число.

Годишенъ абонаментъ 9 лева, за 4
мѣсеца 3 лв. Единъ брой 40 стот.

Всички суми се изпращатъ до
Общото Работническо Кооперативно
Дружество „Освобождение“, София.

Ръкописи се изпращатъ на адресъ:

Т. Киркова,

СОФИЯ, ул. „Ботевъ“, № 49.

Осем часовият работенъ день и скѣпотията.

Съ указъ отъ м. юли тази година се узакони осем часовия работенъ день, който установява 8 часа дневна работа за възрастнитѣ работници (жени и мъже), 6 часа — въ заведения и прѣдприятия, дѣто има опасностъ за здравето и живота на персонала и ношна работа (като изключение) — не повече отъ 6 часа. Работническата класа изтощена до крайна степенъ, поради неизмѣримитѣ тяжести на живота, които отъ началото на войната и днесъ понася съ цѣната на една безкрайна верига отъ физически и морални страдания, е заинтересована за най-бързото и широко приложение на този законъ. Не тъй охотно, обаче, посрѣщатъ тая работа г-да фабрикантитѣ и прѣдприемачитѣ, които безконтролното минало е привикнало да третиратъ своитѣ работнички и работници като бездушни роби безъ да мига дори окото имъ, когато прѣдъ тѣхъ цѣло едно трудяще се поколѣние гине като мухи.

Конгресътъ на търговско индустриянитѣ камари въ Варна както и всички други камари съ специална резолюция осъдиха тоя законъ като прѣждеврѣменъ и носящъ гибель за младата българска индустрия. Господа индустриялцитѣ нѣматъ нищо противъ единъ подобенъ законъ, но „слѣдъ като условията на нашия стопански животъ назрѣятъ за това“ (?!). Разбира се, господа индустриялцитѣ не ни казватъ, кога именно ще назрѣятъ, споредъ тѣхъ тия условия у насъ, защото съ сжщитѣ и подобни аргументи се борятъ противъ намалението на работното врѣме и капиталиститѣ отъ високоразвититѣ индустриални страни, макаръ и стопанскитѣ условия въ тая страни да сж не само назрѣли, но сж окончателно прѣзрѣли; както това добрѣ е извѣстно и на нашитѣ противници въ България. Нѣкъдѣ поради „незрѣлостъ“, другадѣ поради „прѣзрѣлостъ“ по

буржуазията винаги намира причини да отхвърли справедливитѣ искания на работническата класа, защото здравето и животътъ на нацията не интересува хората на печалбата и грабежа.

Безъ да изслѣдваме зрѣлостта на нашитѣ стпански условия, бързаме да отбѣлжимъ, че на сжщата тая бѣдна българска почва поникнаха толкозъ много банки и фирми съ стотици и хиляди милиона лева капиталъ и че вложенитѣ у насъ капитали даватъ такива баснословни проценти и дивиденди, че бая западни банкери завидѣха на тая златоносна манна и се очудватъ на „незрѣлитѣ“ още стопански условия въ България! А тая манна не тече отъ скалитѣ, а е кристализирания, ограбенъ и незаплатенъ трудъ на единъ цѣлъ народъ, прѣвѣрнатъ на скелети и сѣнки.

Едно слѣдъ друго се низатъ мждруванията на разни дирекции, комитети, министерства, кални вѣстникари и пр. и всички — ето вече пета година — „уреждатъ“ прѣхраната и „прѣслѣдватъ“ спекулата, а тя, държейки въ своитѣ подкупни обятия прѣди всичко сервилнитѣ и продажни свои „гонители“, взема сѣ по-широки и застрашителни размѣри. И срѣдъ тоя бѣсенъ танцъ на лакомия, падение и безсърдечие великомждрения слуга на буржуазията отъ в. „Миръ“ лалажията Добрияновъ откри въ своята лаборатория разковничето и причината на това ужасно зло, скѣпотията. Скѣпотията иде отъ осем часовия работенъ день, провикна се г. Добрияновъ. Браво, казаха въ хоръ всички спекуланти, изтрѣпнали отъ страхъ прѣдъ надигащата се вълна на едно накипѣло негодувание. Между туй, поради прѣстѣпната финансова и друга политика на буржуазията, отъ 40 години насамъ скѣпотията все повече расте до като стигна до сегашнитѣ изумителни размѣри, безъ да е имало законъ за осем часовъ работенъ день. Потънала до гуша въ прѣстѣпления къмъ собствения си народъ, българската буржуазия, въ лицето на своитѣ властици; дирек-

ции, комитети, вѣстникари и пр. напрасно прави опитъ да изкара народа самъ виновенъ за своята тежка участь.

Не, осем часовият работенъ день е една насжщна нужда за работническата класа у насъ и тя съ всички сили ще се бори както за разширението на самия законъ, така и за неговото най-широко приложение, колкото това да се не иска дори и на неговитѣ автори. Повече отъ всѣкога днесъ цѣлата текстилна и тютюнева индустрия лежи изключително върху плещитѣ на женския и дѣтски трудъ. Дори индустрии като металната и минната сж пълни вече съ женски работенъ елементъ. Нашитѣ майки дѣщери и сестри сж подхвърлени тамъ на едно бавно, но сигурно израждане, не виждайки другадѣ защита, освѣнъ въ редоветѣ на боряцията се подъ знамето на комунизма български пролетариатъ. Борбата за осем часовия работенъ день, прочее, трѣбва да бжде подета съ всички сили отъ трудящия се свѣтъ; женитѣ комунистки трѣбва да намѣрятъ своето мѣсто въ първитѣ редове на тая борба, защото бездушния български капитализмъ е на пътъ да затрие едно цѣло пролетарске поколѣние само за едно кратко врѣме. А. Ив.

Ролята на женскитѣ комунистически групи и кръжоци.

Прѣди да пристѣпимъ къмъ разглеждане ролята, която има да играятъ женскитѣ комунистически групи и кръжоци зѣ комунистическото движение, необходимо е да кажемъ нѣколко думи за тѣхното създаване.

Бързото нахлувание на женитѣ и дѣцата въ всички клонове на производството, земледѣлието, търговията напоследъкъ и въ администрацията отъ една страна, и безогледната експлоатация и мизерия, на която сж подложени женскитѣ трудящи се маси, отъ друга, рискуваха да доведатъ до израждане работническата класа.

За да реагира на това Комунистическата партия винаги е апелирала еднакво, както към жените работници, така и към жените — работнички да се организират и поведат борба за по-честен живот. Комунистическата партия не само е апелирала, но е вземала и конкретни мърки за по-скорошното привличане на трудещите се жени под знамето на комунизма. Още в 1905 г. партията свика пръв м. юли женска конференция, на която се размениха мисли и възка мърки за организиране на работничките, заедно с работничките в комунистическите професионални организации. Конференцията прѣпоръча *женските кръжоци* за социалистическа просвета на работничките и жените на работничките. Олаче, борбитѣ на партията за откъсване на работничките от дребно-буржуазното общество поглѣщаха вниманието на другаритѣ и тѣ насочаха повече своето внимание и своята агитация между работничките, и на работничките глѣдаха, като на нѣщо временно и незаслужаващо още внимание. Но голѣмитѣ стачки борби, водени отъ Синдикалния комитетъ въ 1907 г. и голѣмия брой на работнички, участвуващи въ стачките, накара партийнитѣ и синдикалните дѣлци да се замислятъ за привличането на работничките въ социалистическото движение. Фактътъ, че не само партийнитѣ конгреси, но и синдикалнитѣ конгреси въ 1907, 1910, 1912 и 1914 г. се занимаваха съ въпроса за организирането на работничките иде да по-каже грижитѣ на партията към женитѣ — работнички.

Мърките, които се прѣпоръчваха отъ партийнитѣ и професионални конгреси, не се прилагаха постоянно и настойчиво, поради рѣдъ причини, които нѣма да разглеждаме сега. Работѣше се между работничките спорядично, отъ връже на време безсистемно и затова резултатитѣ бѣха слаби.

За да направи просветата, пропагандата и агитацията системна и постоянна и ползотворна за движението, да събере силитѣ на партията и ги използва по цѣлесъобразно Ц. К-тъ на партията въ 1914 г. 28 априлъ натовари настоятелството на Софийския женски кръжокъ да влѣзе въ връзка съ другаритѣ отъ женскитѣ кръжоци въ страната, които водѣха просветата средъ женитѣ и да обмислятъ и подготвятъ свикването на първата учредителна женска социалистическа конференция, която да обмисли мърка и срѣдства за водене пропагандата и между работничките и женитѣ на пролетариата.

Конференцията се състоя на 29 августъ 1914 год.

Конференцията, слѣдъ като изслуша рефератитѣ по *„Женското со-*

циалистическо движение и организирането на работничките и разискванията по тѣх, рѣши слѣдното:

1. Подчертава нуждата отъ постоянна и системна работа между работничките и женитѣ за излягане на тѣхното съзнание и разбиране на комунизма и организирането имъ въ партията и професионалнитѣ съюзи;
- 2) Намира, че най-пригодни сѣ другаритѣ — за водение пропагандата и агитацията между женитѣ и работничките възлага имъ тази работа, като иматъ пълната подкрѣпка на партията;
- 3) Конференцията набра една тричлена Централна комисию, на която възложи да се грижи и ръководи социалистическата пропаганда и просвета между работничките и женитѣ, да дава насоки и прѣпоръчва мърки за организирането на работничките. Централната Женска Комисию дѣйствува подъ прѣкия контролъ и ръководство на Централния Комитетъ на партията.

Централната Женска Комисию е въ връзка съ мѣстнитѣ женски комисию при мѣстнитѣ партийни организации. Мѣстнитѣ женски комисию се избиратъ отъ мѣстнитѣ партийни организации. Тѣ пъкъ отъ своя страна основаватъ групи и кръжоци за социалистическа просвета на работничките и женитѣ на труда.

Така се създадоха Мѣстнитѣ женски групи и кръжоци, които сѣ разсадници на комунистическа просвета. Тѣ сѣ едно срѣдство на партията, чрезъ което по-бързо и лесно се приближава до женската работническа маса за привличането ѝ подъ знамето на партията и професионалнитѣ организации. Близо петъ годишната дѣйностъ на групитѣ и кръжоцитѣ, при крайно неблагоприятни условия, при прѣчки и при липса на достатъчна грижа отъ страна на мѣстнитѣ партийни комитети и организации, тѣ служиха на партията и изпълниха задоволително възложената имъ отъ нея задача. Тѣ събраха близо 3,000 жени подъ знамето на комунизма. Това е недостатъчно. Задачата на другаритѣ отъ женскитѣ групи и комисию е съ по-голѣма енергия, настойчивостъ и ентузиазмъ да се хвърлятъ между заетитѣ въ производството работнички и жени и още по-смѣло и увѣрено ги призоватъ къмъ комунистическите организации. Конкретно, задачата на женскитѣ групи е: 1) Да събератъ всички партийни и синдикални другарки и женитѣ, сестритѣ и дѣщеритѣ на другитѣ въ групитѣ, кждѣто чрезъ системната комунистическа просвета да издигатъ своето съзнание и станатъ добро пропагандаторки на комунизма; 2) Да водятъ устната пропаганда и агитация въ работническите семейства; 3) Да взематъ живо участие въ партийнитѣ и синдикални акции; 4) Въ из-

боритѣ да водятъ агитация и разясняватъ лозунгитѣ на партията между работничките и женитѣ; 5) Грижатъ се за разпространението на Работ. Вѣстникъ, Ново Време и брошурната литература.

Отъ изложеното става ясно, каква важна е работата, която мѣстнитѣ женски групи има да вършатъ, ето защо тя трѣбва да бѣде пълно подкрѣпена отъ всички другари. Въ женскитѣ групи вече има доста сили, които трѣбва да бѣдатъ използвани по-добре отъ професионалнитѣ секции, ако искатъ да засѣгнатъ и по-голѣм брой работнички въ съответната професия.

За по-бързото просветяване на работничките и женитѣ и откъсването имъ отъ буржуазното влияние, освѣтъ съ устната просвета и брошуритѣ, партията даде още едно мощно срѣдство въ рѣката на женитѣ комунистки, това срѣдство е женскитѣ комунистически в. *„Равенство“*, който вече има 6500 абонати и четци. Това число е твърдѣ незначително за нашето движение. Дългъ на другаритѣ комунистки е да направятъ абонатка всѣка партийна и синдикална членка. *„Равенство“* трѣбва да бѣде занесенъ въ всѣка работническа къща.

Дългъ е на мѣстнитѣ женски комисию да изнесатъ живота, мъжитѣ и страданията на работничките и трудещитѣ се жени въ страницитѣ на в. *„Равенство“* и по такъвъ начинъ го направятъ тѣхенъ любимъ пжтеводач и свѣтильникъ, който ще освѣтлява пътя на тѣхното освобождение отъ днешното економическо и политическо робство.

Т. К.

Жената като работничка у насъ.

Днесъ не може вече да се намѣри толкова заслѣпенъ човѣкъ, който да отрече факта, че у насъ — както и въ другитѣ страни — жената отдавна се е явила въ полето на наемния трудъ и се проявява като конкурентка и съратница на мъжа — работникъ при създаването на материалнитѣ и културни блага на обществото. И най-ограничениятъ филистеръ не може да отрече, че така нареченото „природно“ и „обществено прѣдзначение“ на жената — да бѣде майка и домакиня — е илюзия. Това особно се отнася до жената на бѣднитѣ, неимущи съсловия и класи. За да просъществува, мъжътъ — работникъ е принуденъ да продава своята работническа сила; жената, сестрата или дѣщерята на сщия работникъ тоже е принудена да вземе участие въ труда, да става наемна работничка, да продава своята работническа сила, както своя другаръ по участь — работникъ, за да могатъ по такъвъ начинъ да „свържатъ двата края“ — както се казва.

У насъ има женски наемън трудъ — тоя фактъ вече се признава отъ всички. Обаче, въ какъвъ размъръ е разпространенъ той, при какви условия се извършва — какво е положението на жената — работничка — по тия въпроси нѣма еднакви мнѣния. Най-правилень отговоръ и освѣтления по тия въпроси ние можемъ да имаме отъ официалнитѣ данни.

За съжаление, пълни изчерпателни статистически данни по тая материя ние и до днесъ нѣмаме. При все това, отъ даннитѣ, които ни дава нашата дирекция на статистиката, отъ даннитѣ които ни даватъ инспекторитѣ по труда въ своитѣ рапорти, ние се пакъ можемъ да имаме една опрѣдѣлена прѣдстава за размѣра и положението на женския трудъ въ България. Така, споредъ прѣброяването на населението и разпрѣдѣленнето му по професии у насъ въ 1905 год. е имало:

Работници, заети въ ступанския трудъ 141,483 души.

Отъ тѣхъ само жени — работнички сж 27,249 души.

А членовѣтѣ на фамилиитѣ на тия 141,483 души работници сж били 122,003 души ото тѣхъ само жени 85,449 души.

Ако пакъ къмъ тия числа притуримъ и така нареченитѣ „помощници и служаци“ — които, безсѣмѣно, сж тоже съсловия, спадащи къмъ работническата класа въ широкъ смисълъ на думата, тогава числото се почти удвова. Напр., имало е „помощници и служаци“ въ 1905 год.:

мже	60,508
жени	40,928

Всичко: 101,436

А фамилиитѣ членове на тия 101,436 души сж: мже 24,162 и жени 52,302 или всичко 76,464 души. Тия фамилни членове сж наречени, квалифицирайт се отъ статистиката като *неактивно* население, но то съставлява частъ отъ работническата класа.

А споредъ прѣброяването въ 1910 год. чисто *активни* работници (т. е. такива заети въ ступанството) е имало 337,938 души, отъ които 88,027 души сж било жени. Ако пакъ тукъ — подобни на горния методъ — се взематъ прѣдъ вилъ както фамилиитѣ членове така и „помощницитѣ и служациитѣ“ и женитѣ въ тия категории, тогава, очевидно е, че жени, принадлежащи на работническата класа, въ България има не по-малко отъ 1,000,000. Тая голѣма цифра не трѣбва да ни очудва, защото работническото население, заедно съ помощницитѣ и служациитѣ и съ фамилиитѣ членове, прѣзъ 1910 год. е било 2,347,788 души. Отъ тѣхъ само въ индустрията, търговията и съобщенията сж били заети 566,695 работници и работнички.

А ако подиримъ даннитѣ — макаръ за съжаление, много оскѣдни — които

сж ни събрали нѣкои отъ инспекторитѣ по труда, то заключенията ни за числото на работничкитѣ жени у насъ е пакъ това: у насъ женскитѣ трудъ заемаше до прѣди 4—5 години 30—40%. Така, споредъ даннитѣ на инспекторитѣ по труда: Д-ръ Д. Тодоровъ, Ст. Кутинчевъ, и Н. Додовъ, събрали и разработени отъ г. Ст. Кутинчевъ (вижъ „Сборника на отдѣлението за труда“, стр. 845, огд. 1919 г.), се вижда, че женскитѣ и дѣтскитѣ трудъ заема отъ 33.4% до 48%, а на нѣкои мѣста до 60—76%. Има производства и области у насъ, гдѣто женскитѣ трудъ обхваща отъ 50 до 75% — както е случаятъ, напр., въ текстилното производство (Габрово, Сливенъ, Самоковъ, Казанлъкъ и пр.), въ кибртеното производство, бонбоненитѣ фабрики, дамски шивачи, шапкарници (80—90—100%), тютюново производство (60—70%) и пр. Но тия данни се отнасятъ до прѣди 3—4—5 години. А какво е положението днесъ? Всички знаемъ, че войната даде възможность, или по скоро принуди жената да нахлуе масово не само въ индустриалнитѣ и занаятчийски производства, но и въ всички търговски-акционерни, банкови и др. такива прѣдприятия. Днесъ женскитѣ трудъ въ тоя родъ прѣдприятия едва ли не доминира, не надвишава надъ мъжкия. Споредъ даннитѣ, които министерството на труда има — възъ основа на декларациитѣ, които се подаватъ съгласно законитѣ за хигиената и безопасността на труда и за осгуровкитѣ — данни които сж толкова оскѣдни, че едвали изразяватъ 30% отъ *дѣйствителното* положение, — само въ София има 2,500 работнички-жени.

Така или иначе, обаче, фактъ безспоренъ е — и това азъ мога да твърдя възъ основа на моята дългогодишна дѣйность и наблюдения като инспекторъ на труда, — въ България въ полето на ступанския трудъ сж заети не по-малко отъ 100—150—600 жени, безъ да говоримъ тукъ за женитѣ, заети въ държавнитѣ и изборни учрѣждения. Очевидно е, прочее, въ това направление на партийната и синдикална дѣйность прѣдстоятъ голѣми, почти *неразрѣшени* още задачи. Като имаме прѣдъ видъ малкото число на организираниитѣ до сега жени (3450 души) ние можемъ да си прѣдставимъ, какво ни прѣдстои!

А за организиране, за пропагандиране между женитѣ-работнички има, особено днесъ, извънредно благоприятни условия. Вънъ отъ общата мизерия и страдания, които тегнатъ надъ работническото сѣмейство. специално мизернитѣ трудови условия, при които работятъ нашитѣ жени-работнички, сж богатъ източникъ, отъ който могатъ да се черпятъ аргументи за пропаганда, поука и организиране на почвата на непосредственитѣ и по-далечни цѣли на работническата класа. Потрѣсяюща е

картинага на условията, при които работятъ нашитѣ работнички. Идете въ тютюневитѣ фабрики и складове. Идете въ текстилнитѣ фабрики — мизерията на труда е страшна! Никакви хигиенични изисквания, никакъвъ порядъкъ. А заплатитѣ? Като изключимъ днешното изключително положение, освѣнъ *номиналнитѣ* заплати сж доста високи, на всѣкѣждѣ женскитѣ трудъ се заплаща най-мизерно: 60—80 стотинки и до 1—1.20 лв. — това бѣха срѣднитѣ надници на работничкитѣ жени отпрѣди войната. Вѣрно е, че днесъ заплатитѣ сж повишени, но както казахме — това сж *номинални* заплати, а *реалнитѣ* заплати сж старитѣ и даже по-низки. Какво е *номинална* и *реална* работническа заплата, надѣвамъ се, всички знаемъ: номиналната заплата е получаваното количество пари (днесъ безъ никаква цѣна хартии!), а *реалната е, какво може да се купи съ тѣхъ, какво количество прадукти могатъ да се набавятъ съ тѣхъ.*

Работното врѣме, макаръ напоследъкъ намалено съ законъ до 8, дори 6 часа, се пакъ фактически се продължава по старитѣ методи.

Всички тия факти, всички тия моменти прѣдставляватъ богатъ материал, който трѣбва да се използва за пропаганда и агитация между женитѣ-работнички. Въ това отношение „Сборника на отдѣлението на труда“ издаденъ прѣзъ тая година би могълъ да даде много материал и цѣнни свѣдения и наблюдения яа женския и дѣтски трудъ у насъ, които *като официални свѣдения*, ставатъ двойно по-цѣнни. Д-ръ Димо Тодоровъ.

Закрилата на дѣцата въ комунистическа Унгария*)

Събарянето правителството на Бела Кунъ е едно голѣмо поражение за женитѣ. Свѣтътъ въ Будапеща бросше 20 жени и макаръ, че никоя не заемаше поста народенъ комисаръ, както въ Русия, но много между тѣхъ бѣха поставени на чело на важни отдѣли, имено въ службитѣ по възпитанието и обществената прѣдвидливостъ.

Унгарската комунистическа революция, както тази въ Русия, направи да удари часътъ за женското равноправие: признаването имъ не само теоретически, но и на практика, съ сжщитѣ права като на мъжетѣ; тя не се страхуваше да ги повика на високи длъжности и да имъ повѣри твърдѣ обширни отговорности.

Първата грижа, козго свѣтитѣ въ Русия и Унгария повѣриха на женитѣ

*) Отъ в. „L'humanité“, 12 VIII 1919.

Сливенъ.

Текстилният работници прѣлявили искания на господаритѣ за увеличенне на заплатитѣ и 8 часовъ работенъ день. Господаритѣ приели исканията на работниците и конфликта е прѣдотвратенъ.

Батановци.

Въ циментната фабрика на дружество „Грантомль.“ отъ 23 м. стачкуватъ 200 работника. Искатъ: 8 часа работенъ день, прилаганне работническитѣ закони. Стачката продължава.

София.

Печатарскитѣ работници и работнички отъ печатниците на в. в. „Утро“ „Заря“ и „Дневникъ“ обявиха стачка за увеличенне на надницитѣ и др. подобрения на труда. На 17 м. м. стачката се прѣкрати съ успѣхъ за работниците и работничките.

Тии успѣхи се дължатъ на организацията и солидарността на борящитѣ се работници и работнички. Безъ организации нѣма успѣхъ.

Х Р О Н И К А .

Народното Събрание се откри на 2 т. м. 10 ч. прѣди обѣдъ. Комунистическата група отъ 48 души заекрайната лѣяница. Когато г. Т. Тодоровъ почна да чете Тронното слово, нашата група съ викове: „Долу монархизма и капитализма“ заглуши четенето. Г-лъ Тодоровъ спрѣ.

Всички буржуазни партии начело съ широкитѣ социалисти и земледѣлци ревяха като звѣрове срѣщу нашитѣ другари и искаха да залушатъ тѣхния мощенъ протестъ. Слѣдъ водосвѣта г-нъ Тодоровъ съобща за министерската криза и отложи засѣданнето на камарата за нѣколко дни.

Министерската криза се разрѣши на 5 того 10 ч. вечерята. Земледѣлцитѣ взематъ 5 мѣста, народняцитѣ 2, цанквиститѣ 1 а полицейскитѣ „социалисти“ останаха на сухо. Двѣ министерски мѣста сж свободни.

Партийния съвѣтъ на нашата партия свикана на II засѣданне на 14 и 15 м. м. и завърши своята работа. Взетите рѣшения по сложнитѣ на дневенъ редъ въпроси сж отпечатани въ Р. В. бр. 61.

Габрово. Въ фабриката на Иванъ х. Беровъ се намѣри недеklarиранъ шаякъ, около 35,000 метра. Шаякътъ е конфискуванъ и прѣнесенъ въ складоветѣ на комитета. Понеже габровскитѣ работници и работнички, творятъ тия блага, а сами ходятъ въ дрѣпи, рѣшиха да искатъ частъ отъ този платъ да остане за нуждитѣ на бѣдното гражданство.

Партийната организация по този случай свика два митинга и една демонстрация. Какъвто и да бжде обаче,

резултата, габровското работничество трѣбна да пѣчерли поука отъ сплотеността и готовността на буржуазията да лапази и прикрие този капиталистъ.

Д.

Сто лева на фондъ в. „Равенство“ даде др. Георги Бакаловъ отъ гр. Шуменъ. Редакцията благодари за подарената сума.

Пролетарски майки, внимавайте! Непослѣдъкъ сж плѣзали всевъзможни агенти и агитатори между младитѣ работници, прѣдимино, за записване на „доброволци работници“ за чужбина, каюо имъ обѣщаватъ всевъзможни „хубави работи“: голѣми заплати, малъкъ работенъ день, сносенъ животъ и редъ други зельгалки. Майки, внимавайте за вашитѣ синове, да не се подадатъ на тия лъжливи обѣщания на бессъвѣстни продажници и бждатъ привлечени въ редоветѣ на контрареволуционеритѣ.

Младежи, пазете се, да не станете ордия и жертва на алчния капитализъм! Спасението отъ глада, отъ мизерията и робството на работниците не е въ емиграцията и доброволчеството,

Младежи! Обърнете грѣбъ на шарлатанитѣ и продажницитѣ, влезте въ комунистическитѣ организации

!

Комунистическа организация на санитарнитѣ работници е основана. Тя си поставя за цѣль защитата на духовнитѣ и материални интереси на своитѣ членове върху почвата на класовата борба. Въ организацията влизатъ служащитѣ отъ болницитѣ (държавни, общински и частни), градскитѣ и окръжни амбулаторни, аптекитѣ, изобицо санитарни работници отъ всички вѣдомства и отъ всички категории: лѣкари, аптекари, лаборанти, фелдшери, жболѣкари, аптекарски ученици, студенти медици, акушерки, сестри милосердни, самарянки, масажисти, болногледачи, административенъ персоналъ и т. н. До свикване на конгреса, комисията на Софийската комунистическа секция на санитарнитѣ работници ще завежда врѣменно дѣлата на организацията. Въ състава на врѣмения централенъ комитетъ влизатъ слѣднитѣ другари: Дамянъ Цековъ (фелдшеръ), Д-ръ Н. Царвулановъ (лѣкаръ) Йосифъ Коенъ (аптекаръ), Юрданъ Ивановъ (фелдшеръ), Цано Тодоровски (административенъ слушаецъ). Адресъ: Д. Цековъ, ул. Морава № 104. — София.

Ние пожелаваме на всички работнички по санитарното вѣдомство — акушерки, самарянки, болногледачки, сестри милосердни и пр. да влезатъ въ тази своя организация!